

Людмила ГЕРУС

ДО ПОРТРЕТА ВЧЕНОЇ ЛЮБОВІ СУХОЇ

Публікація присвячується пам'яті вченої Любові-Анни Михайлівни Сухої, яка, понад чверть століття працюючи в Етнографічному музеї АН УРСР у Львові (тепер Музей етнографії та художнього промислу Інституту народознавства НАН України), займалась вивченням української культури: формувала фондові колекції музею, досліджувала художні вироби з металу; писанка; обробку шкіри та рогу; одяг; музичні інструменти; свята, звичаї, обряди тощо. Подається спогад Д. Прокопів, яка впродовж п'яти останніх років життя Любові Сухої була поряд з цією високо освіченою, витонченою інтелігентною людиною.

Ключові слова: українська наука, етнолог, музейний працівник, художні металеві вироби, фондові збірки.

Любов Суха — визначна українська вчена, етнолог, музейний працівник, культуролог, неординарна особистість. Понад чверть століття свого життя Любов Суха присвятила вивченню української культури, працюючи в Етнографічному музеї АН УРСР у Львові (тепер Музей етнографії та художнього промислу Інституту народознавства НАН України). Співробітники цієї установи пам'ятають учену та цінують її наукову спадщину.

Любов-Анна Михайлівна Суха народилася 27 липня 1910 р. в с. Любеля Жовківського району Львівської області в сім'ї вчителів. Початкову освіту здобула в Народній двокласній школі с. Любеля. Успішно склавши іспити, продовжила навчання у Львівській державній академічній гімназії. Середню освіту завершила у Першій українській приватній жіночій гімназії сестер Василіанок, фундатором і опікуном якої був митрополит Андрей Шептицький.

Вищу освіту отримала в 1930—1935 рр. у Львівському університеті на гуманітарному історико-філологічному факультеті, який завершила з присвоєнням ступеня магістра філософії. В той час у Львівському університеті навчались відомі в майбутньому особистості Катерина Матейко, Ірина Вільде, Богдан-Ігор Антонович, Іван Ковалик, Ярослав Рудницький тощо.

У 1944 р. Любов Суха розпочала наукову діяльність в Етнографічному музеї АН УРСР у Львові. Л. Суха була активною учасницею науково-дослідних експедицій, у яких із властивою їй фаховістю вивчала традиційну культуру українців, формувала фондові колекції музею. Зокрема, вчена опікувалася фондом писанки та художніх металевих виробів

Науково-пошукова діяльність вченої у 1954 р. увінчалась захистом дисертації за темою «Художні металеві вироби українців Східних Карпат (Станіславівська, Чернівецька, Дрогобицька, Закарпатська обл.: історико-етнографічне дослідження)» на здобуття вченого ступеня кандидата історичних наук. Згодом праця побачила світ у монографічному виданні «Художні металеві вироби українців Східних Карпат. — Київ: Вид-во АН УРСР, 1959. — 102 с. : іл.».

Монографія Л. Сухої була першим дослідженням художніх металевих виробів в українській науці. Залучивши значний експедиційний матеріал, літературні та архівні джерела, вчена висвітлила історію металообробки на території України від найдавніших часів до ХХ ст., провела класифікацію художніх металевих виробів та їхньої орнаментики.

Зусиллями вченої підготовлені численні статті й розвідки на теми: художні вироби з металу; писанка; обробка шкіри та рогу; одяг; музичні інструменти; свята, звичаї, обряди; народні промисли; творчість народних майстрів; побут колгоспників та робітників. Значна частина праць вченої не опублікована, зберігається в архівах, зокрема Інституту народознавства НАН України.

Тривалий час Любов Суха працювала над розділами фундаментальної двотомної колективної історико-етнографічної монографії «Українці», видання якої, підготовлене 1964 року, було заборонене ідеологічною цензурою. У тому ж році розділ «Українці», що з ілюстраціями налічував всього 207 сторінок (с. 572—779), був опублікований російською мовою у двотомнику «Народи Європейської частини СРСР» серії «Народи світу. Етнографічні нариси» («Народы Европейской части СССР: Т. 1 / под ред. В.А. Александрова, К.Г. Гуслистого, А.И. Залесского, В.К. Соколовой, К.В. Чистова; Акад. наук СССР. Ин-т этнографии им. Н.Н. Миклухо-Маклая. — Москва: Наука, 1964. — 984 с. (Народы мира. Этнографические очерки / под общ. ред. С.П. Толстова).

Після виходу на пенсію у 1970 р. Л. Суха продовжувала активно працювати. У 1988 р. у Львові на 78-му році життя Любов-Анна Михайлівна Суха відійшла у вічність. Поховано її на Личаківському кладовищі.

Спогад Даниїли Прокопів, яка впродовж п'яти останніх років життя Любові Сухої була поряд з нею, розкриває невідомі загалу риси характеру, звички, захоплення Любові Михайлівни, людини прекрасної душі, високо освіченої, інтелігентної особи.

Даниїла ПРОКОПІВ

СПОГАДИ ПРО ЛЮБОВ СУХУ

Познайомилась я з п. Любою Сухою влітку 1983 року. Якраз тоді я шукала, де могла б винайняти кімнату, і знайома запропонувала мені помешкання п. Люби, попередньо все з нею узгодивши. Знайома коротко розповіла мені, хто та пані. Я трохи налякалася.

Настав день зустрічі. Двері відчинила літня привітна жінка. Притулила мене до себе, по-материнськи поцілувала. Вся моя тривога зникла. Ми піднялися на третій поверх. Пані Люба запросила мене до своєї

кімнати, запропонувала сісти. Почалася розмова. Пані Люба питалася про мій режим дня, чи беру роботу додому, чим займаюся, який маю відпочинок, і навіть коли купаюся, щоб не було накладок. Через декілька днів я переїхала до п. Люби. Відтоді почалося моє цікаве життя.

У п. Люби тоді мешкала Наталя Кобилянська з Космача, яка закінчувала університет. На той час вона перебувала на канікулах, і п. Люба тимчасово поселила мене в її кімнаті. Коли Наталя вийшла заміж, п. Люба зробила прийняття для всіх гостей, що приїхали на весілля. Тоді я з Наталиною кімнати перейшла в «малий покій», як казала п. Люба. Наталя з чоловіком прожили в п. Люби до отримання дипломів. А згодом я знову переселилася до великої кімнати, т.зв. бібліотеки.

У вихідні дні ми відвідували мистецькі виставки, музеї, театри, кіно, концерти. Після кожної виставки ввечері ми її обговорювали. Завжди у п. Люби знаходилась книжка про художника. Якщо ми збиралися в театр, п. Люба заздалегідь купувала квитки, в енциклопедичному довіднику ми знаходили зміст твору, одним словом — ішли підготовлені. В дитинстві я не любила опери. Коли чула оперну музику по-радіо, то вимикала. Якось п. Люба купила квитки на італійський фільм «Травіата». Я не знала, що це таке. Подивившись цей фільм, я по-інакшому сприйняла оперу. Після цього п. Люба відважилася взяти мене в оперний театр на оперу «Мадам Баттерфляй». Я вийшла в захопленні. Ввечері ми ділилися враженнями.

Влітку ми робили прогулянки в Шевченківській гай. Навіть після моєї праці, повечерявши, йшли подихати чистим повітрям. П. Люба багато розказувала про цей парк, як його закладали, до кого зверталися і хто допомагав. Про церкву, яку сюди перевезли із с. Кривки. А історія цієї церкви така.

Коли у 1920-х рр. громада села після побудови нової церкви вирішила її розібрати, український мистецтвознавець та дослідник стародавнього українського мистецтва Михайло Драган зумів переконати селян у тому, щоб вони стрималися із її розбиранням. Завдяки його наступним клопотанням на кошти митрополита Андрея Шептицького в 1930 р. церкву під наглядом та керівництвом М. Драгана було розібрано, перевезено й зібрано у Львові як церкву для потреб монастиря отців Студитів. Зараз у цій

церкві є лавра Івана Хрестителя отців Студитів. По неділях, в основному в червні, в Шевченківському гаю відбувалися концерти на співочому полі. Приїжджали самодіяльні колективи з різних районів, міст і сіл Львівщини, виконували народні пісні, танці, відтворювали українське весілля. П. Люба брала з собою розкладне крісечко, бо сісти на лавку було трудно, людей збиралося багато.

П. Люба цікавилася не тільки українською культурою. Дивилися ми також, наприклад, виставу в будинку вчителя на вул. Коперніка, поставлену польським народним театром за п'єсою Александра Фредро. У вихідні ми разом обідали. Харчувалися взагалі разом. Готували, хто коли мав час і можливість. Я в основному варила перші страви. Ганя, яка допомагала п. Любі по господарству, ліпила вареники, пекла цвібак. У п. Люби знаменито виходили запечене м'ясо, плячок «пташине молоко». Знала багато старовинних галицьких переписів.

П. Люба не святкувала дня народження. Колись в Галичині це не було прийнято. Вона казала: «Нема чого рахувати роки». Але відзначала іменини 30 вересня. На іменини нікого не запрошувалося. «Хто вважає за потрібне прийти — прийде сам», — говорила. В цей день збиралося багато людей — друзів, знайомих, родичів. Приходили колеги з музею етнографії, хоч п. Люба вже не працювала. Стіл був скромно накритий. П. Люба — у вишній блузці і вишитому фартушку, заки подавала до столу, потім фартух знімала. Пили, а, точніше, пригублювали, домашнє вино. На столі були канапки, салатки, плячок з яблук чи «пташине молоко». Більше часу віддавали цікавим розмовам: зачитували уривки з нових видань, спогади про видатних людей, традиції. Було весело і цікаво.

П. Люба одягалася скромно, але зі смаком. Мала гарну фігуру, але не підкреслювала її. Ходили ми разом до кравчині. П. Люба шила сукню і блузку. Кравчиня зробила примірку, приталила суконку. П. Люба попросила трохи відпустити. «Але чому? — здивувалася кравчиня. — У пані така гарна фігура!»

П. Люба дотримувалася етикету. Акуратно зачесана і вдягнена, в будь-який час готова прийняти гостей. Вона говорила, що жінка завжди має бути елегантною. Фартушком користувалася тільки на кухні, халат одягала зранку до ванни. Потім переодягалася в спідницю і блузку. В кімнаті у неї на маленькому

столику завжди лежали записники, календар, ручка. Там записувала план роботи на щодень, відвідини знайомих, зустрічі, виставки, театри, кіно, адреси, телефони.

Батьки п. Люби — п. Ольга і Михайло Сухі, родом з Белза, були учителями. Батько був директором школи в с. Любеля. В цьому селі народилася п. Люба, там минуло її дитинство зі старшим братом Юрієм. Батьки старалися дати добру освіту і гарно виховати дітей. Любу згодом віддали на навчання в монастир сестер ЧСВВ.

Зі спогадів дитинства п. Люби: її дідусь прожив понад 90 років. Коли він мав 90, мала Люба спитала його, як він то прожив так багато років, а дідусь відповів: «Ось бачиш цей коридор в школі? Це так, як би по ньому перейшовся — так швидко злетів час...».

Дитиною бавилася з сільськими дітьми, заходила до сусідської дівчинки «на квашену капусту» — їй там дуже смакувала, хоча вдома було все, бо жили в достатку.

Згадувала, як якийсь час у них мешкав двоюрідний брат, старший від Люби, ходив до сьомого класу. На Святого Миколая тато Люби поклав подарунки всім під подушку. Вранці всі раділи, розгортали подарунки. Любця хотіла швидше подивитися, взяла ножиці, щоб розрізати шнурок. Але тато не дав, казав, що треба бути терплячою, спокійно розв'язати. Двоюрідний брат насправді вірив, що до

них приходив Святий Миколай. Тато усміхнувся і почав йому пояснювати. Врешті брат говорив: «Як добре, що Ви мені все пояснили, а то я би виріс, оженився, і не робив би подарунків своїм дітям, а чекав би, що їх принесе Святий Миколай!».

П. Люба любила дітей. Коли поверталася з роботи, купувала цукерки, і на вул. Харківській, де мешкала, роздавала дітям. Вони чекали на неї щодня. Доповнювала свою бібліотеку дитячою літературою (де не було щось про Леніна, комсомол, піонерів). При нагоді роздавала ці книжечки. І мені давала для моїх племінників.

До молоді була в неї особлива любов. Часто збиралися хлопці і дівчата в помешканні в п. Люби. Чисельність їх збільшувалася і з роками змінювалася. Обговорювали культурні новини, організовували літературні вечори, ворожіння на Андрія, зустрічали Новий рік за старим стилем, обмінювалися думками. Стіл накривала п. Люба у великій кімнаті (бібліотеці). Це були традиційні канапки або фінки, цвібак, чай. Танцювали в неї в кімнаті під магнітофон. Відбувалися знайомства, які завершувалися одруженнями. Тут говорили про Україну, тут закладався міцний патріотичний фундамент в молодих серцях, український дух і запал передавався молодому поколінню. Живучи в радянській час, п. Люба зуміла своєрідно відмежуватися від нього.

Відвідували п. Любу також молоді подружжя — Оля і Нестор Когути з доньками Софією і Любою, Галя і Богдан Глистюки з синами Ярком і Юрком та інші. Приходив до п. Люби молодий літератор і критик Ярослав Мельник з с. Сміла на Рівненщині, він навчався на останньому курсі Львівського університету.

На виставці «Гавареччина», яку організували «Товариство Лева» в етнографічному музеї, п. Люба познайомилася з Мирославом Решетилом і іншими членами Товариства. Вони заприятелювали. Приходили до п. Люби за матеріалами, консультаціями з етнографії, позичали літературу. Деякі книжки п. Люба їм подарувала. Одна з них — «Гагілки», упорядкована д-ром Баріяком, ще дорадянського видавництва.

П. Люба з радістю приймала і моїх товаришів. Тоді я ходила підпільно на катехизацію. Збиралися ми в різних місцях, щоб не привертати до себе увагу. П. Люба хвилювалася за мене, запрошувала нас до себе: «Я не буду вам перешкоджати!» Для нас приготувала канапки і чай.

Якось зайшов до мене мій приятель Микола (згодом о. Методій з монастиря Студитів, зараз вже покійний). Не пам'ятаю, про що йшла мова, але заговорили про вишивання, і Микола сором'язливо вийняв із сумки вишивку і показав п. Любі. Вона була захоплена. Микола сказав, що вишив багато рушників, наволочки на подушки. Побачивши його вишивку, п. Люба сказала, що не можна ховати від людей таке мистецтво, треба організувати виставку в музеї.

Товаришувала п. Люба з п. Оленою Пристай. Приходила також п. Софія Луців, яка була репресована, була в Сибіру. Мені п. Софія казала, щоб я не «жаліла» п. Любу і «витиснула» з неї все, що можна. Я тоді не розуміла цих слів. Зрозуміння прийшло до мене згодом, коли п. Люби вже не стало! А я ж могла тоді випитати в неї так багато всього, дізнатись стільки цінної інформації!

На вул. Круп'ярській мешкала двоюрідна сестра п. Люби Ірина Зрада. П. Ірина приходила вечорами, тоді згадували родину, знайомих, обговорювали різні події. П. Люба показувала мені фіранку, яку п. Ірина власноруч вигачкувала і подарувала їй.

П. Люба знала багатьох відомих людей. Згадувала, що коли перебувала на навчанні в монастирі, мала нагоду зустрітися з митрополитом Андрієм Шептицьким. П. Люба згадувала один факт. Якось при обіді їм видали дуже маленькі шматочки хліба в розрахунку на одну дитину. П. Люба тоді без дозволу взяла ще шматочок, і хтось залишився без хліба. І розказала це при сповіді митрополиту Андрею. Після цього хліба в монастирі було вдосталь.

Згодом п. Люба закінчила гімназію у Львові, у неї збереглась гімназійна фотографія з митрополитом. Також згадувала, як митрополит був присутній на її екзамені у львівському університеті. П. Люба відповідала і щось забула, а митрополит погладив свою бороду і про себе сказав: «Перемогли!» — і п. Люба відразу все згадала!

Вчилася п. Люба який час також у Львівському музичному інституті по класу фортепіано. Під час навчання одного разу студенти готували твір С. Людкевича. П. Люба була за фортепіано, інші студенти обступили її. Щось не виходило. Студенти були настільки зосереджені на роботі, що не почули, як відчинилися двері, і в кімнату увійшов сам С. Людкевич. Поза спиною п. Люби вдарив по клавішах: «Ось так! Ось так!», — і вийшов.

Кандидатську дисертацію з етнографії п. Люба захищала в Києві. На захисті був присутній М. Рильський. Коли прочитав прізвище п. Люби, пожартував: здвигнув плечима, зробив здивовану міну і сказав: «Я знаю, що є любов непогрішима, палка і т. д. Але про суху любов перший раз чую!».

У Києві П. Люба зустрічалася також з Тарасом Франком. Була знайома з А. Кос-Анатольським. В її студентські роки він грав на вечорах, балах.

Якось п. Люба розповідала мені, як вона подивилася виставку відомого художника Смольського. Їй дуже подобалися його роботи, і п. Люба поцілувала портрет художника. Через якийсь час вона зустріла п. Смольського на вулиці і перепросила за те, що поцілувала його. Він здивувався. Не зміг згадати, коли таке сталося, і як то він був такий неуважний. Тоді п. Люба призналася, що поцілувала його портрет. «Дуже шкода! Краще би мене живого! — сміявся художник, — Отримати поцілунок від такої чарівної пані — велика честь!».

П. Люба знайома була з письменницею Іриною Вільде, яка приходила до мами п. Люби. В університеті вчилася з Богданом-Ігорем Антоничем. Згадувала про Іларіона Свенціцького, Соломію Крушельницьку, Івана Труша. П. Люба збиралася написати спогади про видатних і цікавих людей, яких знала, але не встигла.

Мама п. Люби товаришувала з п. Ольгою Дучимінською — письменницею і поетесою. Коли п. Дучимінську арештували, приписавши їй причетність до вбивства Я. Галана, мама п. Люби посилала їй до

Л. Суха і Дана Прокопів

тюрми посилки з продуктами. Після смерті матері п. Люба підтримувала зв'язки з п. Дучимінською, вони листувалися. Час від часу п. Люба їздила в Івано-Франківськ провідати стареньку письменницю. П. Люба називала її матусею, а п. Дучимінська п. Любу — донею. На свій 100-літній ювілей п. Дучимінська написала вірш і переслала для п. Люби разом зі своєю фотографією. П. Люба писала короткі оповідання. В одному з них змальований образ п. Дучимінської, як вона приїжджала до Івана Франка. Здається, це оповідання називалося «Розбитий горщик».

В етнографічному музеї П. Люба працювала з 1939 р. (на роботу її прийняв Ф. Колесса). В музеї п. Люба працювала з цікавими людьми. Так, з Катериною Матейко разом вчилися в університеті, згодом разом працювали в музеї, разом їздили в експедиції в різні райони Рівненської, Волинської області. Працювала також з відомою художницею Оленою Кульчицькою.

Перша етнографічна праця п. Люби — «Побут дітей села Любелі». Працюючи в музеї, почала упорядковувати і досліджувати фонди металевих виробів, захопилася цим видом народного мистецтва. З цього захоплення постала друга її дисертація (перша була про рідне село Любелю).

Л. Суха і Дана Прокопів

Розповідала мені п. Люба, що мучать її викиди сумління, бо в одній своїй праці написала неправду. Йшлося про такий випадок. За Австрії в одного селянина хотіли забрати єдиного сина до війська. Як він не просився — нічого не допомагало. Йому порадили поїхати до цісаря. Він поїхав. Слуга доповів цісарю, що до нього приїхали. Цісар одягнув фрак, прийняв селянина і написав йому звільняючого листа. Але такого не хотіла пропустити цензура і п. Люба змінила історію так: як не просився дядько до цісаря, його не впустили.

П. Люба написала історичну повість «Біля броду стояв град», оповідання для дітей «Про що шумить сосновий бір» (про с. Любелю). Підписувалася псевдонімом Ганна Любельська. Мала свій книжковий екслібрис, який для неї виготовила художниця Любов Михайлівна Процик.

Написала історію Белза, план експозиції для Белзького музею, хотіла відкрити у цьому місті краєзнавчий музей. Для цього зконтактувалася з одним вчителем з Белза, який погодився допомогти. Збирала експонати у белзчан, що мешкали у Львові. Приносила додому, а потім відвозила учителю в Белз.

П. Люба, відколи пішла на пенсію, почала займатися улюбленими справами. Писала про гаївки, про святкування Івана Купала, виступала по радіо. Осо-

бливо багато часу і уваги віддавала філателії. Колекціонувала марки, конверти, робила виставки. Довго опрацьовувала матеріали. В основному, робила це вночі, а вдень спала. Коли їй була потрібна якась книжка, вона тихенько відчиняла двері, на пальцях йшла до книжкової шафи, не вмикаючи світла, щоб мене не збудити, знаходила потрібну книжку. Коли я зранку вставала о 6.30 год., то в її кімнаті ще світилося, вона ще не лягала.

П. Люба Суха підготувала філателістичні виставки «Літопис Львова», «Видатні жінки». Збирала матеріали для виставки «Ой Дніпре, Дніпре», але не встигла її скінчити. Зі сценарієм «Літопис Львова» виступала по телебаченню. Виставку «Літопис Львова» виставляли і в інших містах. Гарні відгуки відвідувачі залишали в книзі відгуків. П. Люба належала до товариства філателістів, щопонеділка ввечері ходила на зібрання. Обмінювалася марками, збирала відповідну інформацію. Разом ми ходили на філателістичні виставки. Я допомагала п. Любі в оформленні виставкових листків. Проводили спецпогашення конвертів. За виставки п. Люба отримувала подяки, нагороди. Ваза з надписом «Сухой Л.Н. за колекцію «Летопись Львова». Львовское отделение ВОФ» зберігається у мене, разом із колекцією. Після смерті п. Люби з товариства філателії брали в мене колекцію «Літопис Львова» на філателістичну виставку. Вони хотіли викупити в мене колекцію, але я не згодилася.

П. Люба часто відвідувала могили померлих. Заздалегідь закуповувала букети різнокольорових безсмертників (якщо це було в холодну пору), на квітну неділю — базьку, влітку — ромашки, волошки. На Личаківському цвинтарі захоронений батько п. Михайло Сухий, товариші батьків. Мама п. Люби п. Ольга Суха похована на Кривчицях на цвинтарі по вул. Глинянський тракт. На Янівському цвинтарі похований племінник п. Люби Тарас Сухий. Про всіх розказувала, усім вділила квітку чи базьку. П. Люба в такий спосіб привчила і мене частіше відвідувати померлих.

П. Люба вела т. зв. «пам'ятники». Це альбоми, в яких на згадку «вписувалися» товариші і приятельки. Це дуже цікаві записники. Я час від часу їх переглядаю. Зберігся також «пам'ятник» мами п. Люби. Йому приблизно 108 років.

П. Люба була для мене взірцем у поведінці. Під її впливом розвивався мій світогляд. Вона була інте-

лігентною, толерантною, ввічливою, обов'язковою, виконавчою, наполегливою в праці, дисциплінованою. До всіх ставилася з пошаною, повагою — до малих і дорослих, до простих і освічених. Для усіх знаходила теплі слова, з усіма вміла вести розмову.

П. Люба добре знала польську, німецьку, латинську, чеську, білоруську мови. Отримувала запрошення на художні виставки в різні міста України, а також в Болгарію, Чехословаччину. Виписувала газети і журнали — «Вільна Україна», «Ленінська молодь», «Друг читача», «Філателія», «Жовтень», «Пам'ятки України», «Література а мастецтво», «Пиянер Беларусі» (білоруською), «Філателія ЧССР». Багато періодики докуповувала в кіосках.

Не пам'ятаю, як зайшла розмова з п. Любою про релігію. Але запам'ятала її слова: «Хто ходить до церкви, хто — до костела, а хто молиться вдома».

Коли вибирали папу Римського Івана Павла II, п. Люба була «прикована» до радіоприймача, купувала газети, щоб мати якнайбільше інформації. Купувала марки і конверти із фотографією Івана Павла II. Згадувала греко-католицьких священників, яких знала до війни, які приїжджали до її батьків. Батьки п. Люби також їздили на парохію до отців.

Будучи у відповідному віці, п. Люба зробила заповіт по розподілу майна. Після її смерті, згідно із заповітом, всі її праці було передано в історичний архів Львова, дитячу літературу передано в сиротинець.

П. Люба померла в 1988 р., коли відзначалось 1000-ліття хрещення Русі. Не дожила до Незалежності України всього два роки.

П. Люба була представницею української галицької інтелігенції з її традиціями, світоглядом, який завжди, за будь-яких обставин, залишався українським, глибоко патріотичним.

1. Волошин М. Любов Суха — дослідниця народних промислів українців Східних Карпат (до 25-ліття з дня смерті) / Мар'яна Волошин // Народознавчі зошити. — 2013. — № 3 (111). — С. 509—518.
2. Волошин М. Науковий доробок Любові Сухой та її внесок у розвиток української етнографії в 1940—1950-х рр. / Мар'яна Волошин // Галичина: Всеукр.

наук. і культ.-просв. краєзн. часопис. — Івано-Франківськ, 2013. — Ч. 22—23. — С. 514—522.

3. Гургула-Щурат О. Любов Суха / Олександра Гургула-Щурат // Пропам'ятна книга гімназії сестер Василянок у Львові. — Львів : Основа, 1995. — С. 132.
4. Енциклопедія українознавства: Словникова частина : в 11 т. / Наукове Товариство ім. Шевченка ; гол. ред. проф., д-р Володимир Кубійович. — Париж ; Нью-Йорк : Молоде життя, 1976. — Т. 8. — С. 3106. — Електронний ресурс. Режим доступу: <http://diasporiana.org.ua/slovniki-dovidniki/4795-entsiklopediya-ukrayinoznavstva-t-8-slovnikova-chastina/>.

Lyudmyla Gerus

ON PORTRAIT OF THE SCIENTIST LYUBOV SUKHA

A publication is dedicated to the scientist Lyubov-Anna Mykhaylivna Sukha, who has been working for more than 25 years in the Museum of ethnography of the Academy of Sciences of the USSR (now — the Museum of ethnography and art craft of the Institute of ethnology of the NAS of Ukraine). She was engaged as a researcher of Ukrainian culture: formed the stock collections of the museum, investigated the art products of metal; Easter Egg; leather working; clothes; musical instruments; holidays, mores, rites etc. Memoirs of D. Prokopiiv, who has been working with Lyubov Sukha, marking her as such a well-educated and intelligent person, for the last five years of her life, are also given.

Keywords: Ukrainian science, ethnologist, museum worker, art products of metal, stock collections.

Людмила Герус

К ПОРТРЕТУ УЧЕНОЙ ЛЮБОВИ СУХОЙ

Публикация посвящается памяти ученой Любови-Анны Михайловны Сухой, которая, более четверти века работая в Этнографическом музее АН УССР во Львове (теперь Музей этнографии и художественного промысла Института народоведения НАН Украины), занималась изучением украинской культуры: формировала фондовые коллекции музея, исследовала художественные изделия из металла; писанку; обработку кожи и рога; одежду; музыкальные инструменты; праздники, обычаи, обряды и т. Подается воспоминание Д. Прокопий, которая на протяжении пяти последних лет жизни Любови Сухой была рядом с этим высоко образованным, изящной интеллигентной натурой человеком.

Ключевые слова: украинская наука, этнолог, музейный работник, художественные металлические изделия, фондовые собрания.